NEJVYŠŠÍMU SPRÁVNÍMU SOUDU
Moravské náměstí 6, 657 40 Brno
Datovou schránkou: wwjaa4f

V Ospělově dne 30. října 2026

KASAČNÍ STÍŽNOST

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. října 2026, č. j. 18 A 17/2026-215

STĚŽOVATEL	Mgr. Dušan Dvořák, nar. 12. 1. 1962, Ospělov 6, 798 55 Ludmírov, ID DS r8u3nhx
ŽALOVANÍ	1) Policie České republiky – Národní centrála proti organizovanému zločinu SKPV, P. O. Box 41/NCOZ, Na Baních 1535, 156 00 Praha 5; 2) Policie České republiky – Policejní prezidium České republiky, Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7
ŘÍZENÍ U MĚSTSKÉHO SOUDU	18 A 17/2026; napadené usnesení č. j. 18 A 17/2026-215 ze dne 12. 10. 2026
ROZSAH NAPADENÍ	Výrok I o odmítnutí žaloby a na něm závislý výrok II o nákladech řízení. Výroky III a IV se nenapadají.
KASAČNÍ DŮVOD	§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. – nezákonnost odmítnutí; v jeho rámci nesprávné procesněprávní posouzení, nepřezkoumatelnost a vady řízení, které mohly vést k odepření soudní ochrany.

JÁDRO KASAČNÍ STÍŽNOSTI
Napadené usnesení odmítlo žalobu, aniž procesně dořešilo čtyři otázky, které odmítnutí předcházely: co přesně bylo po zúžení ze dne 4. 6. 2026 a jeho doslovném zopakování dne 4. 10. 2026 předmětem řízení; v jakém právním režimu jednotlivé části policejního postupu probíhaly; komu byl tvrzený zásah podle § 83 s. ř. s. přičitatelný, když žaloba označila NCOZ primárně a Policejní prezidium subsidiárně; a zda oba účastníci dostali reálnou možnost vyjádřit se ke konečné podobě sporu. Soud současně označil konečný předmět za „toliko“ informační věc, ale odmítl jej jako pokus řídit trestní prověřování; NCOZ se ještě v den vydání usnesení sama dotazovala, zda byl petit změněn. Procesní nejasnost, kterou soud neodstranil, nemůže zároveň bez individualizovaného testu sloužit jako důkaz zjevného zneužití práva.

I. Rozsah kasačního přezkumu a přesné procesní východisko

Stěžovatel napadá výrok I napadeného usnesení, jímž Městský soud v Praze odmítl zásahovou žalobu, a na něm závislý výrok II o nákladech řízení. Výroky III a IV o vrácení soudního poplatku a sdělení účtu nenapadá. Jelikož jde o přezkum odmítavého usnesení, uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; přezkum se soustředí na to, zda byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby v její konečné podobě.

Stěžovatel nežádá Nejvyšší správní soud, aby nařídil zahájit trestní řízení, určil osobu pachatele, přezkoumával pravomocné rozsudky v jeho trestních věcech nebo sám rozhodoval odbornou správnost historických laboratorních výsledků. Respektuje hranici mezi správním soudnictvím a postupem orgánů činných v trestním řízení, jak ji vymezuje zejména judikatura NSS 2 Aps 2/2004-69 a 10 As 11/2016-153.

Kasační námitka je užší: Městský soud tuto hranici použil paušálně, aniž nejprve oddělil konkrétní procesní režimy a skutečný konečný petit.

II. Rozhodný předmět řízení po zúžení ze dne 4. června 2026

Podáním ze dne 4. 6. 2026 stěžovatel výslovně nahradil dosavadní petit novým zúženým petitem. Historické trestní věci a starší podněty ponechal pouze jako skutkový, časový a důkazní kontext. Bezprostřední předmět spojil s nakládáním NCOZ se stížností ze dne 25. 4. 2026, jejími dodatky, žádostí ze dne 10. 5. 2026 opravenou a doplněnou dne 12. 5. 2026 a s odpověďmi NCOZ ze dnů 22. 5. a 1. 6. 2026. Napadené usnesení tento procesní zlom v bodě 10 samo rekapituluje.

Dne 4. 10. 2026 stěžovatel tento petit doslovně zopakoval a současně jej přímo zaslal NCOZ, aby odstranil jakoukoli pochybnost o tom, zda žalovaná zná aktuální předmět řízení. Konečný hlavní petit měl tři oddělitelné části:

- určení nezákonnosti konkrétního způsobu vyřízení osobní stížnosti a souvisejících podání, zejména zachyceného ve sdělení NCOZ ze dne 22. 5. 2026 a ve vyřízení stížnosti ze dne 1. 6. 2026;
- zákaz pokračovat v evidování, ukládání a zakládání podání ad acta bez přezkoumatelného věcného vypořádání jejich skutkového jádra;
- příkaz ke sdělení konkrétních údajů o tom, kdo, kdy a na základě jakých podkladů podání posoudil, včetně otázky, proč nebyly zahájeny úkony podle § 158 trestního řádu.

Současně byl formulován subsidiární petit, který třetí, nejproblematičtější příkazovou část vůbec neobsahoval. Subsidiárně zůstalo pouze určení nezákonnosti konkrétního způsobu vyřízení a zákaz pokračovat v nepřezkoumatelném formálním uzavírání podání. Tato oddělitelnost je pro kasační přezkum zásadní: i kdyby část hlavního petitu zasahovala do trestněprocesní sféry, nebylo tím bez dalšího vypořádáno, zda musí být odmítnuty i dvě samostatné části subsidiárního petitu.

III. První rozhodný rozpor: „toliko“ informační věc versus skutečný konečný petit

V bodě 30 napadeného usnesení soud uvedl, že stěžovatel po podání žaloby proměnil rozsah nezákonnosti „toliko na vyřízení jeho žádosti o informace z 10. 5. 2026“. Takový popis však neodpovídá petitu, který soud sám bezprostředně předtím rekapituloval. Konečný petit výslovně zahrnoval stížnost ze dne 25. 4. 2026, její dodatky, opravené podání ze dne 12. 5. 2026, sdělení NCOZ ze dne 22. 5. 2026 a vyřízení stížnosti ze dne 1. 6. 2026; subsidiární petit navíc neobsahoval příkaz k podrobnému sdělení vůbec.

Rozpor má přímý právní význam. Pokud soud vyšel z toho, že konečným předmětem je pouze informační spor, musel tento skutečně vymezený spor posoudit v odpovídajícím procesním režimu. Pokud naopak dospěl k závěru, že konečný petit ve skutečnosti nadále zahrnuje také jiný policejní postup, musel jednotlivé složky rozlišit a vysvětlit jejich právní režim. Nemohl současně zúžit předmět na „toliko“ informační věc a následně odmítnout celek proto, že podle něj ve skutečnosti míří k trestnímu prověřování.

NSS v rozsudku 1 As 13/2026-57 připomíná, že zásahová žaloba nesmí být univerzálním prostředkem komplexního přezkumu různých činností veřejné moci. Právě proto je v této věci rozhodující zúžení ze dne 4. 6. 2026: stěžovatel historickou šíři omezil a soud měl následně přezkoumat to, co po tomto procesním úkonu skutečně zůstalo, nikoli původní šíři sporu znovu použít jako důvod pro odmítnutí zúženého návrhu.

IV. Pasivní procesní legitimace nebyla vyjasněna: NCOZ, Policejní prezidium, nebo jiný řídící orgán

Napadené usnesení v záhlaví uvádí dva žalované: NCOZ jako žalovanou 1) a Policejní prezidium České republiky jako žalovanou 2). V bodě 1 výslovně konstatuje, že žaloba směřovala primárně proti NCOZ a subsidiárně proti Policejnímu prezidiu. V dalším právním hodnocení však soud samostatně nevysvětluje, zda a proč je nositelem pasivní procesní legitimace NCOZ, Policejní prezidium, popřípadě jiný orgán podle § 83 s. ř. s.; s druhým žalovaným již věcně nepracuje.

Tato otázka nebyla technickou formalitou. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS, vyslovil, že soud na základě žalobních tvrzení a informací ve spise sám právně posoudí, kterému správnímu orgánu je tvrzený zásah přičitatelný. Liší-li se jeho závěr od označení žalobce, musí žalobce na tento názor upozornit a umožnit mu reagovat úpravou označení žalovaného. U ozbrojeného bezpečnostního sboru může navíc § 83 s. ř. s. vést k určení řídícího nebo nadřízeného správního orgánu.

Zákon č. 273/2008 Sb. současně stanoví, že policie je podřízena Ministerstvu vnitra, Policejní prezidium řídí činnost policie a policii tvoří mimo jiné Policejní prezidium, útvary s celostátní působností a krajská ředitelství. Stěžovatel proto v kasační stížnosti netvrdí, že správným žalovaným muselo být právě Policejní prezidium. Tvrdí přesný opak: za procesní situace, kdy se střetávalo více možných režimů a více útvarů Policie ČR, nemohl Městský soud otázku správného žalovaného ponechat právně nevyřešenou.

Pochybnost byla ve spise objektivně doložena již před vydáním usnesení. Policejní prezidium podle rekapitulace soudu postoupilo NCOZ podání ze dne 1. 1. 2026 dne 7. 1. 2026 a další podání ze dne 1. 3. 2026 dne 3. 3. 2026. Naproti tomu ředitel NCOZ dne 15. 6. 2026, č. j. NCOZ-4871-5/ČJ-2026-410066-E, odkázal na dřívější poučení o věcné nepříslušnosti NCOZ k vyřízení stěžovatelových podání. Soud tak měl před sebou situaci, v níž jeden policejní článek podání předával NCOZ, zatímco NCOZ se dovolávala vlastní věcné nepříslušnosti.

Další listiny předložené soudu před 12. 10. 2026 tuto kompetenční nejasnost nepřinesly jako nový zásah, ale dokumentovaly ji jako pokračující procesní problém. Úřad vnitřní kontroly Policejního prezidia dne 24. 8. 2026 označil předchozí prošetření podle § 97 zákona o policii za obligatorní a za věcně příslušný subjekt označil Kriminalistický ústav; Kriminalistický ústav dne 20. 8. 2026 povinnost požadovaný odborný přezkum odmítl a GIBS dne 8. 9. 2026 věc postoupila zpět Policejnímu prezidiu. Stěžovatel přitom u každého tohoto doplnění výslovně uváděl, že nemění žalovanou ani petit a listiny předkládá pouze jako následné důkazy neodstraněného procesního problému.

V. Jednotlivé právní režimy bylo nutno oddělit, nikoli slít do trestního řízení

Městský soud správně připomněl, že správní soud nemůže řídit trestní prověřování ani přezkoumávat úkony policejního orgánu činěné v působnosti orgánu činného v trestním řízení. Tato zásada však sama neodpovídá na předchozí otázku, v jakém režimu byly jednotlivé úkony a listiny, které konečný petit napadal. Rozhodnutí místo tohoto rozlišení postupuje převážně podle tematického obsahu podání: protože se podání týkala trestních oznámení, života a zdraví, THC nebo práva Unie, dovozuje z toho převážně trestněprocesní povahu celku.

A. Trestněprocesní větev. Stěžovatel respektuje, že správní soud nemůže uložit NCOZ zahájit úkony podle § 158 trestního řádu ani určit způsob věcného vyhodnocení trestního oznámení. Pokud byl bod III hlavního petitu v části požadující vysvětlení nezahájení úkonů trestního řízení nepřípustný, mohl a měl být oddělen. Subsidiární petit tuto část vůbec neobsahoval.

B. Informační větev. Soud sám v bodě 36 připouští, že „spor o informace“ představuje možný správněprávní přesah. V bodě 30 jej přitom označuje za jediný konečný předmět. Jestliže tomu tak bylo, bylo nutno důsledně posoudit procesní režim zákona č. 106/1999 Sb. a subsidiaritu této části, nikoli ji současně použít jako důkaz údajného skutečného trestního cíle žaloby.

C. Upozornění a kontrolní větev podle § 97 zákona o Policii České republiky. Stěžovatel netvrdí právo na konkrétní výsledek dohledu. § 97 však ukládá policii upozornění přijmout a při žádosti podatele jej ve stanovené lhůtě vyrozumět o přijatých opatřeních. NSS v rozsudku 10 As 413/2020-37 při výkladu obdobného § 56 zákona o GIBS výslovně odmítl obecnou tezi, že postup bezpečnostního sboru při vyřizování takového veřejnoprávního upozornění je již jen proto mimo správní soudnictví; současně poukázal na strukturální obdobu § 97 zákona o policii. Z toho neplyne právo na požadovaný kontrolní výsledek, ale plyne potřeba přesně určit právní režim a rozlišit procesní povinnost od nenárokového výsledku.

D. Odborné a metodické otázky. Stěžovatel nežádal Městský soud, aby sám provedl chromatografickou expertizu. Sporné forenzní praxe při analýzách obsahu THC v zabraném konopí byly předkládány jako důkaz konkrétnosti a významu podnětů a jako vysvětlení, proč obecné sdělení bez zachyceného odborného podkladu považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné. Soud mohl určit, že tento důkaz je pro určitý právní režim irelevantní; nemohl však pouze z odborného tématu dovodit, že celý konečný petit je ve skutečnosti trestním řízením.

VI. Konečný petit nebyl projednán kontradiktorně, ačkoli NCOZ sama žádala jeho vyjasnění

Vyjádření NCOZ ze dne 20. 5. 2026 reagovalo na podobu žaloby před zásadním zúžením ze dne 4. 6. 2026 a před vznikem sdělení NCOZ ze dne 22. 5. a vyřízení stížnosti ze dne 1. 6. 2026. Toto vyjádření bylo stěžovateli podle spisu zasláno až dne 30. 9. 2026, tedy po více než čtyřech měsících a až poté, co stěžovatel podal návrh na určení lhůty k vydání rozhodnutí.

Dne 1. 10. 2026 stěžovatel upozornil, že starší vyjádření NCOZ nemohlo reagovat na zúžený předmět řízení. Dne 2. 10. 2026 soud sdělil, že mu zachová desetidenní lhůtu k reakci. Dne 4. 10. 2026 stěžovatel z důvodu procesní symetrie zaslal konečný petit přímo NCOZ a soudu na vědomí, výslovně proto, aby také žalovaná měla reálnou možnost seznámit se s konečným předmětem a reagovat. Současně požádal, aby soud, bude-li to možné, nerozhodl před uplynutím této faktické desetidenní doby.

Rozhodující je bod 25 napadeného usnesení: dne 12. 10. 2026, tedy v den vydání rozhodnutí, se NCOZ sama soudu dotázala, zda stěžovatel skutečně změnil petit a zda má aktualizovat své vyjádření ze dne 20. 5. 2026. Soud přesto téhož dne rozhodl a žalobu odmítl mimo jiné právě na základě své kvalifikace konečného předmětu a způsobu vedení řízení. Tato posloupnost neznamená automaticky, že soud musel nařídit jednání; znamená však, že v okamžiku rozhodnutí nebyl procesní stav konečného petitu spolehlivě sdílen ani samotnou žalovanou.

Judikatura NSS 2 Aps 4/2008-138 a nověji 8 As 14/2026-29 zdůrazňuje, že účastník musí mít reálnou možnost vyjádřit se k podkladům a rozhodujícím otázkám a nesmí být překvapen rozhodovacím důvodem, k němuž nemohl účinně zaujmout stanovisko. V této věci je tato zásada zvlášť významná proto, že soud současně z procesního vývoje dovodil zneužití práva.

VII. Osobní legitimace po zúžení žaloby nebyla oddělena od podání právnických osob

Městský soud v bodech 41 a 42 vyšel z toho, že čtyři podání původně označená v květnovém doplnění obdržela NCOZ od jiných subjektů, a v tomto rozsahu dovodil nedostatek přímého dotčení stěžovatele. Stěžovatel nezpochybňuje, že fyzická osoba nemůže vlastním jménem uplatňovat subjektivní právo

právnické osoby. Kasační vada spočívá v tom, že tento závěr nebyl důsledně přenesen na konečný předmět po 4. 6. 2026.

Konečný petit ze dne 4. 6., doslovně zopakovaný dne 4. 10., je formulován kolem „stížnosti žalobce ze dne 25. dubna 2026“, „žádosti žalobce ze dne 10. května 2026, opravené a doplněné dne 12. května 2026“ a kolem konkrétních sdělení NCOZ adresovaných stěžovateli. Jestliže některé historické nebo doprovodné listiny patřily spolkům, bylo možné je od osobní větve oddělit. **Nelze však bez dalšího dovodit, že tím zaniká plausibilní tvrzení přímého zásahu u těch písemností, jejichž adresátem nebo podatelem byl stěžovatel osobně.**

V tomto směru je použitelný vysoký práh „zjevnosti“ při odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.: pokud je k určení nositele práva nutné rozlišit jednotlivé listiny, podatele, adresáty a procesní režimy, nejde o situaci, kterou lze vyřešit paušálním odkazem na prolínání osobních a spolkových podání.

VIII. Zjevné zneužití práva: soud použil jako důkaz zneužití i kroky směřující k odstranění procesních pochybností

Napadené usnesení odmítá žalobu rovněž podle § 46 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Soud vychází z četnosti dřívějších sporů, množství podání, tematické návaznosti na trestní věci a z názoru, že stěžovatel sleduje jiný cíl než ochranu veřejných subjektivních práv. Tento důvod je samostatně nosný, a proto jej kasační stížnost napadá samostatně.

NSS v rozsudku 2 Ads 65/2025-56 zdůraznil, že zneužití práva je výjimečný, ultima ratio prostředek a musí být posuzováno restriktivně, individualizovaně a s ohledem na proporcionalitu odepření přístupu k soudu. Je třeba zkoumat dominantní funkci konkrétního podání, nikoli pouze povahu osoby nebo počet jejích předchozích sporů.

V nynější věci soud mezi indicie zneužití zahrnul i následná důkazní doplnění. Přitom stěžovatel opakovaně uváděl, že jimi nemění petit, a dne 4. 10. učinil mimořádně vstřícný procesní krok: konečný petit zaslal přímo NCOZ, aby žalovaná nemohla být zkrácena na právu reagovat. NCOZ sama 12. 10. potvrdila, že otázku konečné změny petitu považuje za procesně otevřenou. Je obtížné současně označit tuto snahu o odstranění procesní asymetrie za indicii obstrukce, aniž soud vysvětlí, jak právě tento konkrétní krok sloužil jinému cíli než férovému projednání věci.

Soud dále v bodě 51 sám konstatuje, že řada pozdějších podání nepřinášela nová tvrzení k předmětu řízení, ale listiny z jiných navazujících řízení. To může být důvodem označit některý důkaz za nadbytečný; samo o sobě to však potvrzuje stabilitu předmětu a není bez dalšího důkazem vědomého zneužití žalobního práva. Označení stěžovatele za „zkušeného sudiče“ proto nemůže nahradit konkrétní test zákonných podmínek odmítnutí právě této žaloby.

IX. Vnitřní rozpor samotného postupu NCOZ nebyl tvrzen jako právo na trestní výsledek

Jádrem zúžené žaloby byl dokumentovaný rozpor v listinách NCOZ. Ve vyřízení ze dne 1. 6. 2026 měla NCOZ podle podání stěžovatele uvést, že podněty byly vyhodnoceny a nevedou k podezření ze spáchání trestného činu, současně však že nebyly zahájeny úkony trestního řízení, neexistují záznamy o vyhodnocení, nebyla vyžádána expertní stanoviska či odborné posudky, nevznikly související dokumenty a věc byla založena ad acta. Dne 15. 6. 2026 pak ředitel NCOZ odkázal na dřívější závěr o věcné nepříslušnosti NCOZ k vyřízení těchto podání.

Stěžovatel nepožaduje, aby NSS posoudil, zda zde skutečně bylo podezření z trestného činu. Kasační otázka je procesní: pokud orgán tvrdí, že podání věcně vyhodnotil, přestože k němu podle vlastního

sdělení nevytvořil záznamy ani odborné podklady, a současně tvrdí svou věcnou nepříslušnost, bylo třeba nejprve právně určit povahu jednotlivých úkonů a odpovědný orgán. Právě tento rozpor vysvětluje, proč nebylo možné věc bez dalšího redukovat na požadavek, aby správní soud „řídil“ trestní prověřování.

X. Právo Evropské unie: konkrétní unijní otázka nesmí být zaměněna za žádost o znalecké dokazování

Konečný petit výslovně uváděl podání týkající se práva Evropské unie. Již před rozhodnutím soudu byla ve spise konkretizována námitka, že pravidla používaná pro stanovení obsahu THC mohla představovat technické požadavky nebo testovací metody významné pro rozlišení právně dovoleného a trestně postižitelného nakládání s konopím. Směrnice (EU) 2015/1535 přitom v čl. 1 odst. 1 písm. c) výslovně zahrnuje mezi „technické specifikace“ také testování a testovací metody a v písm. f) upravuje technické předpisy závazné de iure nebo de facto; čl. 5 stanoví notifikační povinnost návrhů technických předpisů.

Stěžovatel netvrdí, že jakákoli interní laboratorní metoda Policie ČR automaticky představuje technický předpis ve smyslu této směrnice. Tvrdí, že tato kvalifikace nebyla věcně posouzena a že ji nelze odmítnout jen proto, že důsledky použití namítané metody se projevily v trestních věcech. Soudní dvůr ve věci CIA Security, C-194/94, vyslovil, že jednotlivec se může dovolávat notifikačních pravidel a nenotifikovaný technický předpis nelze vůči jednotlivci použít. Pokud je tedy pro právní postavení jednotlivce rozhodná otázka, zda vnitrostátní závazný či de facto povinný testovací postup spadal pod unijní notifikační režim, jde o právní otázku, nikoli o žádost, aby správní soud provedl chemickou expertizu.

Unijní rovina současně neobchází procesní autonomii České republiky. Rozsudek SDEU Unibet, C-432/05, potvrzuje, že členský stát nemusí vytvářet nový žalobní typ, pokud existující prostředky poskytují účinnou ochranu práv vyplývajících z unijního práva. Stěžovatel právě proto nežádá vytvořit nový prostředek: požaduje, aby vnitrostátní soud před odmítnutím existující zásahové ochrany přesně oddělil unijněprávní větev, procesní režim a správného žalovaného.

Podmíněně navrhované předběžné otázky

Pokud Nejvyšší správní soud shledá, že odpověď na následující otázky je nezbytná pro rozhodnutí a že dosavadní judikatura Soudního dvora neposkytuje acte éclairé či acte clair, stěžovatel navrhuje podle čl. 267 SFEU zvážit předložení těchto otázek:

1. Má být čl. 1 odst. 1 písm. c) a f) a čl. 5 odst. 1 směrnice (EU) 2015/1535 vykládán tak, že vnitrostátní dokument nebo ustálený postup veřejného orgánu, který stanoví či fakticky závazně určuje testovací metodu a způsob zjišťování vlastnosti zemědělského produktu rozhodné pro jeho právní klasifikaci, může představovat technickou specifikaci nebo de facto technický předpis, jestliže jeho dodržování podmiňuje použití vnitrostátního právního režimu vůči jednotlivci?
2. Má být čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení se zásadou efektivity vykládán tak, že spadá-li spor do působnosti práva Unie - brání tomu, aby vnitrostátní soud odmítl existující prostředek soudní ochrany bez odděleného posouzení unijněprávní větve a bez vyjasnění správného žalovaného jen proto, že skutkový kontext této unijní otázky současně souvisí s trestním řízením, které správnímu soudnictví nepodléhá?

NSS jako soud poslední instance posoudí případnou povinnost předložit otázku podle kritérií rozsudku velkého senátu SDEU Consorzio Italian Management, C-561/19. Nebude-li unijní otázka pro zákonnost odmítnutí rozhodná, stěžovatel respektuje, že její předložení nebude nezbytné.

XI. Podání ze dne 28. října 2026: pozdější syntéza dříve existujících listin, nikoli nový skutkový základ

Souhrnné podání zpracované ke dni 28. 10. 2026 stěžovatel neoznačuje za důkaz nových skutečností, které měl Městský soud znát dne 12. 10. 2026. Jeho význam je pouze orientační a systematizační: profesionálněji třídí listiny, procesní větve a rozpory, které z rozhodné části již existovaly a byly soudu předkládány před vydáním napadeného usnesení. Tím je respektován § 109 odst. 5 s. ř. s.; pozdější skutečnosti nemají založit nový kasační důvod.

Tato pozdější syntéza zejména odděluje informační větev od samostatné trestní větve a trestní část adresuje Nejvyššímu státnímu zastupitelství a Policii České republiky - Policejnímu prezidiu. Tím pouze výslovně dovádí procesní důsledek listiny NCOZ ze dne 15. 6. 2026, která již před rozhodnutím Městského soudu odkazovala na věcnou nepříslušnost NCOZ. **Nejde o tvrzení, že Městský soud měl dne 12. 10. znát text z 28. 10.; jde o pozdější přehledné pojmenování kompetenčního problému doloženého staršími listinami.**

Stejná zásada platí pro skutečnosti po 12. 10. 2026. Mohou pouze usnadnit orientaci nebo potvrdit, proč stěžovatel později zvolil určitého adresáta. Samy o sobě nemohou prokazovat nezákonnost napadeného usnesení. Kasační stížnost proto staví pouze na skutkovém a procesním materiálu, který existoval a byl v rozhodné části soudu dostupný před vydáním usnesení.

XII. Mapa samostatně nosných důvodů odmítnutí a kasační odpověď

DŮVOD / PROCESNÍ PROBLÉM	KASAČNÍ ODPOVĚĎ
§ 46 odst. 1 písm. a) – trestněprocesní část mimo pravomoc	Stěžovatel hranici respektuje. Namítá však, že soud nesměl touto hranicí pohltit oddělitelné informační, kontrolní a subsidiární části petitu; zejména subsidiární petit neobsahoval příkaz k zahájení či vysvětlení úkonů trestního řízení.
Subsidiarita / informační větev	Soud současně označil konečný předmět za „toliko“ informační věc. Pokud tomu tak bylo, měl tuto větev samostatně právně posoudit podle InfZ a § 85 s. ř. s.; nemohl ji zároveň odmítnout jako maskovaný požadavek na trestní prověřování.
§ 83 s. ř. s. – NCOZ / Policejní prezidium / případný řídící orgán	Rozšířený senát Nad 224/2014-53 ukládá soudu právně určit správného žalovaného a při odlišném názoru umožnit žalobci reagovat. Usnesení uvádí NCOZ i Policejní prezidium, ale postavení druhého žalovaného právně nevypořádává.
§ 46 odst. 1 písm. c) – osobní legitimace	Po zúžení petitu bylo třeba oddělit cizí spolková podání od osobní stížnosti a žádostí stěžovatele. Obecný závěr o prolínání rolí nemůže nahradit identifikaci nositele práva u každé rozhodné listiny.
§ 97 zákona o policii / kontrolní větev	Neexistuje právo na požadovaný výsledek kontroly, ale existují zákonné procesní povinnosti. 10 As 413/2020-37 podporuje nutnost určit postavení bezpečnostního sboru při vyřizování veřejnoprávního upozornění, nikoli tuto větev paušálně slít s trestním řízením.

DŮVOD / PROCESNÍ PROBLÉM	KASAČNÍ ODPOVĚĎ
§ 46 odst. 1 písm. e) – zjevné zneužití práva	2 Ads 65/2025-56 vyžaduje restriktivní, individualizovaný a proporcionální test. Zúžení žaloby, opakované potvrzení stabilního petitu a přímé doručení konečného petitu NCOZ k zachování kontradiktornosti jsou naopak konkrétními procesními kroky ke zpřesnění sporu.
Kontradiktornost před rozhodnutím	NCOZ se 12. 10. 2026 sama ptala, zda byl petit změněn a zda má aktualizovat vyjádření. Soud rozhodl téhož dne. V kombinaci s opožděným zasláním vyjádření NCOZ stěžovateli a s rozhodným procesním stavem po 4. 6. jde o vadu relevantní pro zákonnost odmítnutí.

XIII. Kasační návrh

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal tento rozsudek:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. října 2026, č. j. 18 A 17/2026-215, se ve výroku I a v na něm závislém výroku II zrušuje.

II. Věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

III. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

Stěžovatel výslovně nežádá, aby NSS rozhodl o vině konkrétních osob, přikázal zahájení trestního řízení nebo sám určil správnou analytickou metodu stanovení THC. Žádá zrušení odmítavého usnesení a návrat věci k procesně přesnému posouzení skutečného konečného petitu, jednotlivých právních režimů, osobní legitimace a správného žalovaného.

XIV. Seznam příloh ke kasační stížnosti

Pro rychlou orientaci kasačního soudu stěžovatel přikládá rozhodné listiny. Ostatní podklady jsou součástí spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 18 A 17/2026.

1. Napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2026, č. j. 18 A 17/2026-215.

2. Přípis Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2026, č. j. 18 A 17/2026-16 – výzva k upřesnění žaloby.

3. Doplnění a zúžení žaloby ze dne 4. 6. 2026 – nový zúžený hlavní a subsidiární petit.

4. Sdělení NCOZ ze dne 22. 5. 2026, č. j. NCOZ-4324-2/ČJ-2026-4100PI, a vyřízení stížnosti NCOZ ze dne 1. 6. 2026, č. j. NCOZ-4324-4/ČJ-2026-4100PI.

5. Vysvětlující dopis ředitele NCOZ ze dne 15. 6. 2026, č. j. NCOZ-4871-5/ČJ-2026-410066-E – odkaz na věcnou nepříslušnost NCOZ.

6. Důkazní doplnění ze dne 2. 9. 2026 s přípisem Policejního prezidia – Úřadu vnitřní kontroly ze dne 24. 8. 2026, č. j. PPR-44020-2/ČJ-2026-990210-PD, a souvisejícím přípisem Kriminalistického ústavu ze dne 20. 8. 2026, č. j. KU-4139-12/ČJ-2026-2305KM.

7. Důkazní doplnění ze dne 8. 9. 2026 s přípisem GIBS ze dne 8. 9. 2026, č. j. GI-3794-4/ČJ-2026-840502-P.

8. Reakce stěžovatele ze dne 4. 10. 2026 zaslaná přímo NCOZ a soudu na vědomí – doslovné zopakování zúženého petitu a procesní pojistka kontradiktornosti. Reaguje na procesní vyjádření stěžovatele ze dne 1. 10. 2026 a přípis Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2026, č. j. 18 A 17/2026-191.

9. Společné mimořádně naléhavé důkazní doplnění ze dne 6. 10. 2026 ve věcech 18 A 17/2026 a 18 A 23/2026 – následné důkazy, výslovně bez změny žalovaného, skutkového jádra a petitu.

10. Souhrnné podání ke dni 28. 10. 2026 ve věci NSZ 6 NZN 1737/2026 – pouze jako orientační syntéza dříve existujících listin a jako pozdější oddělení informační a trestní větve; nikoli jako nový skutkový základ kasační stížnosti.

XV. Ověřená judikatura a unijní prameny

- NSS, rozšířený senát, Nad 224/2014-53, 9. 12. 2014, č. 3196/2015 Sb. NSS – určení žalovaného podle § 83 s. ř. s. a povinnost soudu upozornit žalobce na odlišný právní závěr.
- NSS 2 Aps 4/2008-138, č. 1718/2008 Sb. NSS – kontradiktornost v zásahovém řízení a seznámení s vyjádřením žalovaného.
- NSS 10 As 11/2016-153 – hranice správního soudnictví a trestního řízení u činnosti policie.
- NSS 10 As 413/2020-37 – právní režim vyřizování veřejnoprávních upozornění bezpečnostním sborem; analogie § 56 zákona o GIBS a § 97 zákona o policii.
- NSS 1 As 13/2026-57 – respektování skutečně tvrzeného zásahu a současně hranice „komplexního přezkumu“ zásahovou žalobou.
- NSS 8 As 14/2026-29 – zákaz překvapivého rozhodnutí a reálná možnost účastníka vyjádřit se k rozhodným otázkám.
- NSS 8 As 53/2026-35 – vysoký práh „zjevnosti“ při odmítnutí pro nedostatek legitimace a nutnost správně určit právní režim.
- NSS 2 Ads 65/2025-56, 29. 1. 2026 – restriktivní, individualizovaný a proporcionální přístup ke zjevnému zneužití práva.
- NSS 9 As 57/2016-44 – rozdíl mezi novým kasačním důvodem a novou skutkovou okolností ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s.
- Směrnice (EU) 2015/1535, zejména čl. 1 odst. 1 písm. c) a f) a čl. 5 – technické specifikace, testovací metody, technické předpisy a notifikace.
- SDEU, CIA Security International SA, C-194/94, ECLI:EU:C:1996:172 – procesní účinek nesplnění notifikační povinnosti u technického předpisu.
- SDEU, Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163 – účinná soudní ochrana, procesní autonomie, rovnocennost a efektivita.
- SDEU, Consorzio Italian Management, C-561/19, ECLI:EU:C:2021:799 – povinnost soudu poslední instance podle čl. 267 SFEU a její výjimky.

S úctou

Mgr. Dušan Dvořák
stěžovatel